

Efter at jeg havde forhandlet med Tingets Finansudvalg, meddelte dette mig under 6. Maj i Aar, at Udvalget — med Undtagelse af to af dets Medlemmer — ikke fandt Anledning til at gøre Indvending mod, at Sagen ordnedes paa denne Maade, og da Afgørelsen ikke taalte yderligere Opsættelse, afsluttede Krigsministeriet under 20. Juni i Aar en Overenskomst med Konferensraad Heide, ved hvilken Overenskomst der opnaaedes følgende med Hensyn til Hovedstadens Sikring:

Magasin Nr. 2 ved Skydebanerne opgives fuldstændig som Ammunitionsmagasin. *Krudtmagasinerne Nr. 1 og 2* ved Krudttaarnsvejen samt *Nr. 2 i 4. Redan* rummes for Krudt og anvendes til Magasiner af Projektiler og Patroner. Jeg skal her oplyse, at saavel Erfaringer som Forsøg, vi have udført i dette Øjemed, have vist, at med Krudt sprængladede Projektiler saavel som Patroner og Brandrør kunne betragtes som forholdsvis ufarlige under Opbevaring i Magasiner, der ikke samtidig indeholde Beholdninger af Krudt eller andre Sprængstoffer, idet en Masseeksplosion ikke kan befrygtes, selv om en enkelt Granat eller Patron bringes til Eksplosion.

Den ærede Rigsdagsmand siger: „Vi ønskede, at Krigsministeren skulde forelægge et Forslag for Finansudvalget om en Bevilling til Flytningen“. Jeg skal hertil bemærke, at Flytningen er en administrativ Sag; jeg har ikke behovet nogen Bevilling, men har selvfølgelig villet ordne Sagen i Overensstemmelse med Finansudvalget. Jeg har derfor først indhentet dettes Erklæring, og det var kun i den polske Rigsdag, at et enkelt Medlem kunde modsætte sig Flertallets Afgørelse. Hos os gælder ikke dette Princip.

Naar man erindrer den store Frygt, der ved Ministeriets Tiltrædelse var udbredt her i København af Hensyn til Faren ved Beliggenheden af de store Krudtbeholdninger i Hovedstadens umiddelbare Nærhed, saa skulde man tro, at der maatte være almindelig Tilfredshed hos Borgerne over, at det er lykkedes, uden at bebyrde Budgettet, at fjerne denne Fare for Byen. I øvrigt var det naturligvis saavel for Tilsynet som for Administrationen lettere at have Krudtbeholdningerne paa deres gamle Plads end i de ny forholdsvis fjerntliggende Magasiner i Vest-Enceinten i over en Mils Afstand fra Centraladministrationen. Men for mig var det væsentlige ved Finansudvalgets gode Støtte at undgaa Uforsvarligheden ved den hidtidige Ordning, saaledes at den Fare, der trueede Hovedstaden,

blev fjernet i størst mulig Omfang, uden at mit Budget blev forøget. Havde jeg ladet de gamle Krudtmagasiner ligge, vilde dette med Rette have kunnet bebrejdes mig, og man kan være vis paa, at saa vilde den Bebrejdelse nok være kommen frem. Nej, Sagen er den, at hvilken Krigsminister der end er, og hvad han end foretager sig, saa vil det Parti, hvortil den ærede Taler hører, evig og altid rette sine Anker mod ham; men naar Partiet saaledes angriber ham, ligegyldig hvad han gør, saa vil man finde det naturligt, at han selv bliver ligegyldig over for saadanne Angreb.

Den ærede Rigsdagsmand for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg) udtaler om de ny Erstatningsbygninger fi Vestfronten, at man ikke alene har indrettet dem til Opbevaring af Krudt, men at man ogsaa indretter dem med Køjepladser, saa det er fuldstændige Soldaterkasematter, man indretter i Fæstningen, og han bad mig om nærmere Oplysning derom. Jeg skal gerne tilfredsstille hans Videbegærlighed. Det Krudt, der opbevares i Kasematterne, er selvfølgelig bestemt til at bruges i Krigstid. Saa længe det ligger i Magasinerne, kan der naturligvis ikke tilige være Soldater i disse. Men naar en Kasemat er tømt, og naar fjendtlige Projektiler og Sprængstykker regne ned over Besætningen, saa kan en Del af denne finde Dækning i Kasematterne. Ligesom vi nu have undersøgt, hvad der kan rummes af Soldater i Korridorer og Gange og andre Steder, der ikke oprindeligt have været bestemte til Bolig for Mennesker, saaledes er den samme Undersøgelse anstillet for disse Krudtmagasiners Vedkommende, før de bleve fyldte med Krudt. Skulde den Ulykke indtræffe, at Landet blev indviklet i Krig, saa ville mange Ting blive benyttede paa anden Maade end efter den oprindelige Bestemmelse, og de Soldater, hvis Liv og Lemmer da mulig kunne sikres ved den omhandlede Benyttelse af en saadan Kasemat, ville næppe have Anledning til at nære den *Misfornøjelse* og den *Uvillie* over Krigsbestyrelsen, som den ærede Rigsdagsmand giver Luft.

I det hele taget maa det ikke glemmes, at dersom en Krig skulde udbryde — og uden Muligheden af en saadan er alt Militærvæsen hensigtsløst — saa har Krigsbestyrelsen Ansvaret for, at der er truffet enhver Forberedelse, som har været mulig med de Midler, som have staaet til Raadighed, ligegyldig hvilken Oprindelse de have, saa at Materiellet kan være saa brugbart